

QUO VADIS

Defiant Imagination

2004 - Skyscraper Music

10/10

Kanada'dan çıkan grup sayısı çok çok fazla olmasa da, çıkanlar da genelde oldukça iyi gruplar oluyor. Rush, Annihilator, Anvil, Cryptopsy, Martyr, Gorguts, Kataklysm, Strapping Young Lad ve Augury ilk aklıma gelenler. Bu kritikte bahsedilen grup ise çok az bilinmesine rağmen, yaptığı müzik ile aslında türünün liderleri arasında olan bir grup. Ve sanırım grup için önemli olan bu olsa gerek ki müziklerini hiç bir zaman istekleri dışında etkilenimlere bulastırmıyorlar ve ne isterlerse onu yapıyorlar. Quo Vadis (Latince "gidisat nereye?") benim gözümde dünyada değeri en az verilen gruplardan biri. Bu kadar siradan müzikler yapıp da büyük şirketlerle anlaşan ve sürekli adını duyduğumuz bu kadar çok grup varken, Quo Vadis'in yarattığı enfes müziğin çok sinirli sayıda insan tarafından bilinmesi gerçekten acı.

Grup, yer yer teknik, yer yer melodik bir death metal yapıyor. Ancak son derece elit bir death metalden söz ediyoruz. Gruptaki elemanların tümü gerçek anlamda müzisyen insanlar ve sarkılarında da bu çok rahat görülüyor. Örneğin internet sitelerine sarkılarının notalarını (tab değil nota) koymaları da küçük ama çok önemli bir ayrıntı benim için. Death metal deyince herkesin aklına ilk olarak hız, kaos, sürekli alt tonlardan çalınan boru gibi gitarlar ve böğürtüler gelebilir. Ancak Quo Vadis'te durum farklıdır. Quo Vadis; özellikle tavsiye edeceğim "Day Into Night" albümünde (gizli kalmış bir metal basyapitidir.) de görülebileceği üzere, gitar üzerindeki tüm perdeleri kullanarak yarattığı karışık ve yaratıcı riff'lerle hemen dikkat çeken bir grup. Yer yer deli hızlı ama blast beat ile müziği boğmayan, yer yer de yavaşlayarak melodik solo bölümleri ile sarkıların daha değişken ve dinamik olmasını sağlayan bir anlayışları var. Son derece akılda kalıcı sarkılar yapan grubu tasvir etmek için; Death, Carcass, At The Gates ve Arch Enemy müziklerinin bir kısmını diyebiliriz. Ancak grubun sadece kendine has bir tarzı var ve bu bahsedilen grupları hatırlatan müzikler hiç bir şekilde taklit değil. Saydığım gruplardan hoşlananlar Quo Vadis'e mutlaka bir şans vermeliler diye düşünüyorum. Özellikle Death'in ardından, bu müziği ona en yakın ve en başarılı olarak yapan grup olarak görüyorum Quo Vadis'i.

Simdi gelelim bu albüme... Bazi internet sitelerinde “yilin albümü” de seçilen “Defiant Imagination”da her biri birbirinden güzel dokuz adet sarki var. Grubun müzigini yazan gitarist “Bart Frydrychowicz” kesinlikle yaratıcılık abidesi ve riff fabrikasi bir insan. Ritmleri öyle güzel ki, bazi yerlerde sanki ameliyat yapan bir cerrah gibi ince çalisyormus hissi veriyor. Enstrumanini çok iyi bilen bir gitarist. Bu yüzden de gitar çalan arkadaslara, bu grubun sarkilarini çalismalarini tavsiye ederim. Sahsen benim çalarken en çok zevk aldigim iki üç gruptan biri Quo Vadis. Davullarda, en sevdiğim davulcu Yanic Bercier var. Bu adamin tarzina ölüp bitiyorum. O kadar kendine özgü ki... “Drum God” lakapli Yanic; deli ve yaratıcı çift kros kullanimi ile nefis ataklari sayesinde her sarkiyi bambaska alanlara tasiyor, insani sanki sürekli hareket eden bir makinanın üstüne binmis, durmadan sallaniyor hissine sokuyor. Sadece zillerle yaptiklarina bakmaniz bile onun stilini anlamaniz için yeterli. Richard Christy ile birlikte, duyduğum en iyi zil kullanimina sahip davulcu. Özellikle kros kullanimini duyduğunda “Görmeden inanmam” diyenler bile olabilir belki ama ayni performansi konserlerde de sergiledigini bildigimden, duyduklarınıza inanabilirsiniz. Hayatimda kroslara daha hakim baska bir davulcu duymadim (evet, Hoglan’dan da iyi bence.) Hiç olmazsa sadece “Silence Calls The Storm”daki davullari dinleyin ve salyalarinizi sildikten sonra ne dedigimi anlayin. Herkesin kafasinda bir “Dream Band” vardir. Benimkinde davullarda iste bu çilgin oturuyor. Metal dünyasinda yer alan tüm davulcular arasindan, benim zevkime en çok hitap eden davulcu diyeyim yeter. Bas gitara geldigimizde bir sürprizimiz var... Üüüüüç... İkiiiiii... Bir! Steve DiGiorgio!

Bu adami nasıl anlatabilirim bilemiyorum. Adamin çaldigi her albüm nasıl oluyor da solo bas gitar albümü havasinda oluyor, anlamak güç. Tarif etmeye gerek bile yok aslinda. “Silence Calls The Storm”u dinleyin ve bas gitar nasıl etkili kullanilir, müzigi nasıl bambaska bir hale sokar görün diyorum sadece. “Defiant Imagination” (Muhalif Hayalgücü) albümünün bir diger önemli tarafi da Chuck Schuldiner’a adanmis olması. Gitarist Frydrychowicz en büyük etkilenimi oldugunu söylediği Chuck için duyduğu saygiyi bu albüme ölümsüzlestirmis. Hatta albümde daha da önemli bir sey var. Bildigimiz gibi Chuck’in ardindan pek çok grup Death sarkilarini cover’lamaya ve Chuck’a olan saygilarini göstermeye basladi. Quo Vadis ise bunu yapmadi. Onlar Chuck’in yapmis oldugu bir sarkiyi tekrardan çalmaktansa, Chuck’in yapabilecegi türde bir sarki yapmayi seçtiler. Albümün yedinci sarkisi “Fates Descent” bu amaç için yazilmis bir eser. Chuck’in yazacagi türden ve her anıyla tam “Death”i hatirlatan, bir “Death” albümünde yer alsa siritmayacak derecede “Death” bir sarki. Bu sarkiyi açin, gözlerinizi kapatın ve Chuck’in o aglatan vokalini kafanızda canlandirarak bu sarkiyi bir dinleyin. Üst üste iki gitarli solosundan genel yapısına kadar “Death”. Bence çok güzel ve anlamlı bir tavir bu. Ve tabi Chuck’in yakin dostu Steve DiGiorgio da bu parçada Death’in “Human” ve “Individual Thought Patterns” günlerindeki halini hatirlatircasina coskun bir performans sergilemiş. Sarkilarin her biri birbirinden güzel oldugu için öne çıkan sarkilardan bahsetmiyorum. Her biri ayri birer heyecan ve duygu deposu. Ayni zamanda kayıt kalitesinin kristal berrakliginda oldugunu da belirteyim.

Duygu demisken, çoğu insan için sadece agresiflik, karmaşa ve öfke ifade eden death metalin aslında melankolik ve hüzünlü bir yanı da vardır. Sarki çok hızlı ve sert olabilir. Vokaller olanca gücüyle kükreyebilir. Ancak buna rağmen sarki her saniyesiyle acikli ve acı verici bir havada olabilir. Örneğin çoğu “Death” sarkisi bu şekildedir. “Symbolic” ve “The Sound Of Perseverance” albümlerindeki neredeyse her sarkida hissedilen bir hüzün vardır. Aynı olay çoğu Dark Tranquillity sarkisi için de geçerlidir örneğin. İşte Quo Vadis’te de bu var. Sarkilardaki teknik bir riff’ten bile iç burkan bir tad almak mümkün. Stephane Pare’in vokalleri de bu hüzünlü atmosferi pekistiren oldukça güzel bir brutal vokal ve ton olarak kismen Dark Tranquillity’den Mikael Stanne’i ve Carcass’tan Jeff Walker’i animsatiyor. Albümü merak edenler için öncelikle, son yıllarda duyduğum en iyi birkaç sarkidan biri olan saheser ötesi “Silence Calls To Storm”u öneriyorum. Her enstruman için ayrı ayrı dinlenebilecek bir sarki. Gitari ve davulu ayrı ayrı, sirayla dinlemenizi öneririm. Tam beş dakikalık bir ziyafet. Her anı yüzde yüz Quo Vadis... Olmaz böyle bir şey.

Sadece bu sarki bile grubun kapasitesini görmek için yeterli. Bu sarkiyi dinleyin, beğenmezseniz zaten grup size göre değil demektir. Ancak beğenirseniz, sizin de bir Quo Vadis hayranı olmanız yakın sayılır diyebilirim. Bu şöhreti küçük ama müzigi dev grubu, death metal, müzisyenlik ve yaratıcılık dinlemek isteyen herkese tavsiye ediyorum. Kalbimde 2004’ün en iyi iki, üç albümünden biridir.

AHMET